

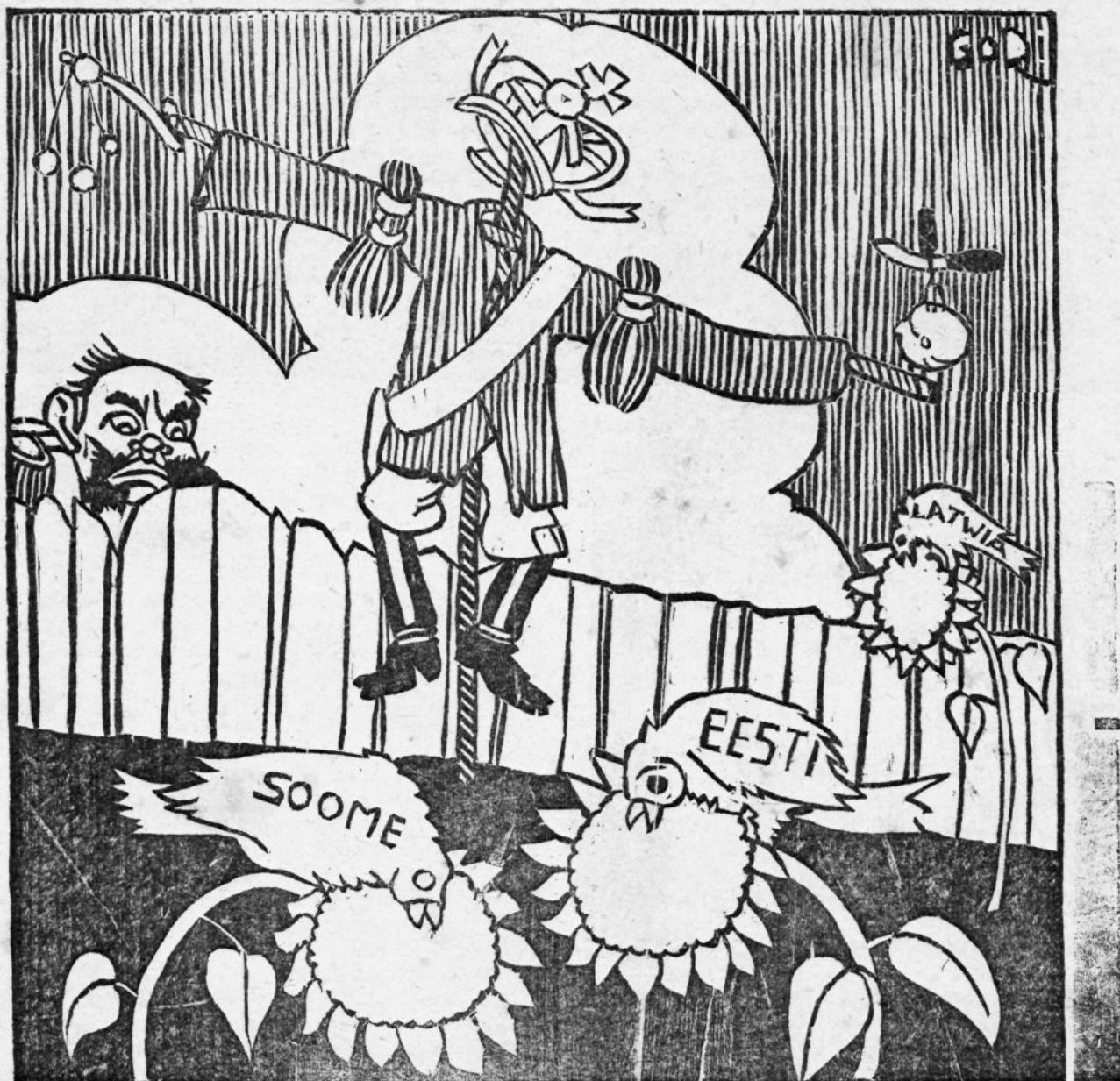
Meie Mats

Nr. 22. (204)

Laupäeval, 19. juulil 1919.

Nr. 22. (204)

Koltshaki tshutshelo ja julged warblased.

Koltshak: „Wõtaks kurat seda krempelt! . . . Need warblased nokiwad päris rahulise südamega iseseiswuse lilla ja ei karda minu ernehirmutist põrmugi!“

Kosjasobitajad.

Sõjamehe romaan.

Horst Bodemer.

(Järg 10.)

Uffelni nägu pikenes. Arwenõunik tuli wastu seina suruda — siin oli paruniproual õigus. Ja kui ta noore neiu väljapuhastas, nagu hobuseparisnik hobuse, siis oli see ärilisest seisukohast waadates arusaadaw. Oli see naine kawal! Aga kui ta märkas, et asi tema jõust üle käis, mis siis?

Ta ütles seda paruniprouale, aga see naeris teda välja.

„Ja armas taewas, ärge siis kõike nii tragiliselt wõtke, mu armas herra von Uffeln! Teie oskate ju juttu puhuda ja lõbutseda, seda mäletan ma warematest aegadest! — Noh, mis tehtakse seal, kus kaks miljoni ligidal on? Mindakse terwe maksmata arwete pakiga advokadi juure, kelle juure mina Teid juhin, ja see kirjutab lihtsalt Teie wõlaandjatele:

„Herrased, pool aastat armuaega herra von Uffelnile. Siin on ta jälle korras. Kes ei oota, ei saa midagi!“

Siis läheb nii üks kui teine Teie wõlaandjatest advokadi juure, sest et neist keegi oma raha ei taha kaotada, ja see mängib neile midagi ette, tasa, kuid tungiwalt — ja kõik ootawad!“

Uffeln hakkas kergemini hingama, [ei wastanud aga midagi.

Paruniproua kõneles energiliselt edasi:

„Teie üksi ei saa sellega iial toime, sest Teid ei usta! Sellepärast laske kõik minu mure olla!“

Ja siis tuli weel väga piinlik silmapilk. Uffeln pidi oma nime wiele wekslile alla kirjutama, igaüks neist kümmetuhat marka suur.

„Muidugi nõutakse nende eest alles siis maksu, kui asjast asi saab,“ seletas paruniproua. „Et Teie selle jaoks oma preili pruudilt raha saate ja weel hästi enamgi, selle eest muretsen mina! — See ei jää ka mitte üksi mulle, see jaguneb mitmeks! Jah, inimene tahab elada, herra von Uffeln!“

Kui hirmus see oli! Kõige parema meelelega oleks ta sullepea, mis paruniproua talle kätte pistis, temale näkku wisanud. Aga silmus oli tal juba kaelas. Ei läheks asi korda, ei teeks paruniproua ka wekslitega tegemist. See oli kindel, sest siis wõis tema paruniproua kaela murda, ja saada ei olnud tema käest ometi mitte midagi!

Ohates lükkas ta allakirjutatud wekslid oma eest ära!

„Nii!“ Paruniproua pani wekslid ära ja raputas ennast. „Ja jah, herra von Uffeln, täiesti eemale läheme wanadest headest aegadest, ainult mitte kaswatuse poolest. Ei teeks aga mina seda äri, siis teeks seda mõni teine, ja meie ei saaks midagi! Kas oleksime selle läbi aidatud? — Ja lõpuks oleme weel üsna mõist-

likud! Oletame, Teie ei unusta, et Teie käes inimese elu seisab, kes Teid usaldab!“

See oli tõesti kõla endisest paremast ajast. Uffeln ei lausunud midagi; ta nikutas ainult pead. Ta silmad olid niiskeks läinud.

* * *

Kõige esimesena tuli tõsine salajane ülemwalitsusnõunik Pfungstedt — herra, kes oma seitsekümmnest aastast hoolimata ennast weel sirgena hoidis. Pikk, lõuawahega walge täis-habe, lai, nurgeline otsaesine ja rahulik, mõdetud kõnnak andsid talle väga auwääriliku wälimuse. Ta suudles paruniproua kätt. See esitas teda Uffelnile.

„Aa — ratsakaardiwäelanè! Wana poolehoidwus! See on õige, herra von Uffeln!“ Ja siis naeratas ta paruniproua poole. „Kes ei tuleks heameelega siia Teie armsasse pessa — majaproua juure, kelle katuse alla otse igatsetakse!“

Paruniproua ähwardas sõrmega.

„Teie mõlemad pojad, Strassburi husarid, on siis Teilt meelitama õppinud! Mina ütlen Teile, herra von Uffeln, kui need tulewad, siis olen ma alati surmahirmus, et üks neist mind, wana naist, wõiks kosida tahta.“

„Wana naine! Oo, oo! Küll ma tean! Ja kes ei tea, hindab kõige enam kolmkümmend aastad. Kas pole õige, herra von Uffeln?“

Paruniproua naeratas kõige päiksepaistelisemalt. Pisut meelitust kuulus ta terwise juure. Tema ja wanaherra wahel pingises waimurikas tulewärg edasi ja tagasi, kunni krahwinna Reinstorff, wäike, ümmargune daam lumiwalgete juustega ja kiirete-noorte liigutustega, ilmus. Wae-walt oli Uffeln temale esiteletud, kui ta ka juba selle perekonna-asju tundis.

„Uffeln, Kuurhesseni põline aadel — eks ole? Waadake, seda ma tean! Oli see Teie isa, kes Kasselis husarisid kommandeeris?“

„Jah, armuline proua.“

Muidugi! See sarnadus! Niisugune rumal küsimus minu poolt. Tore mees oli ta. Aristokraat pealaest jalatallani! — Wiesbadenis sain ma temaga aastate eest kord tuttawaks. Teie õed olid siis alles plikad, pikkade patsidega. Olid liig ruttu ema kaotanud — tean!

Krahwinna ei lõpetanud küsimust.

Paruniproua läks rahutuks.

„Wabandage silmapilgu, herrased! Minu juure tuleb weel üks noor daam, keegi preili Hoffmann! Herra von Uffeln oli mulle täna oma tulekut teatanud — jälle kord wiimasel silmapilgul. Ja meie wanad inimesed — ärge protesteerige, tõsine salanõunikukene — ei taha kaardimängust loobuda. Sellepärast kutsusin selle noore neiu eraldi herra von Uffelni pärast. Kas see pole minu poolt liigutaw?“

See oli liigutaw — sellepoolest olid kõik ühel meelel.

Auto tuututas. Uffelni süda põksus kaelani. Seal istus ta nüüd nõiakatlas! Nüüd oli tarwis ühes huntidega huluda. Lootuslikult ei tehtud talle seda mitte liig raskeks.

Paruniproua nikutas temale ka weel julgustawalt pead. Kui jälk!

Toatüdruk teatas tulijat.

Uffelni süda jäi seisma. Ja sealt ta ju tuligi — see „objekt“. Ohwitseri suunurgad tuksetasid — siis aga läksid ta silmad pärani lahti.

See oli tõepoolest armas pettumus — ei, see oli weel enam!

Paruniproua oli Mariale väljasirutud käel wastu läinud. Hästi kaswatatud oli see noor neiu omas pensionis. Ta suudles daamide kätt, kummardas aupaklikult tõsise salanõuniku ees ja naeratas wiisakalt, kui Uffeln talle esiteleti. Selle süda ütles kohe kindlasti: see neiu ei teadnudki, mis plaani temaga peeti!

Wõeti istet. Paruniproua sõrmed kihelesid. Liig palju pitsisid Maria muidu väga hästi walmistatud kleidi küljes; kõige parema meelega oleks ta neid kääridega maha lõikama hakanud. Siis oleks neiu ilus keha enam silma paistnud.

Nagu oleks ta alati neis ringkondades liikunud, nii näitas ennast Maria Hoffmann. Ta tundis, siin oli ta koht; toon, mida tarwitati, wärises temas kaasa, tabas teisi sarnaseid toonisid.

Ja siis mindi lauda. Tõsine salanõunik saatis paruniprouat, Uffeln krahwinnat.

Paruniproua hüüdis: „Wõtke preili Hoffmann teise käe kõrwale! Lõpuks tuleb ikkagi ette, et daamisid enam on!

Seda kinnitas tõsine salanõunik walju naeruga.

Maria istus Uffelni pahemal käel. Esimesel silmapilgul, kui ta teda nägi, oli ta süda ennast krampi kiskunud. Mis oli proua Skodrowski ütelnud? „Tema“ ei näi hästi nägewat! Ja Uffeln kandis monoklit! Aga ka kõik läks kokku!

Kuid niisugune neiu nagu tema ei lasknud ennast roobastest välja heita. Ainult nüüd mitte kaardipanija peale mõelda, waid üksi olewiku peale! See oli ju nii ilus!

Küll oli herra von Uffeln esiotsa pisut üksluine, aga neiu teraw mõistus töötas. Tema tahtis juba nooremehe keelepaelad lahti teha.

Ja see läks tal peagi korda, sest krahwinna komberdas tõsise salanõunikuga kõik ministrid ja riigisekretärid läbi, ja paruniprouat näis see väga huwitawat. Ta kandis selle eest hoolt, et see jutt niipea ei lõpnud.

Maria hoidis ennast eksimast. Ta ei rääkinud asjadest, mida ta ei mõistnud. Lõunalääne sõjakäiku oli ta kord terawasti tähele pannud. Uffeln pidi sealsetest raskustest rääkima. Kui tihti oli ta seda juba teinud, tihti otse wastu

Haridusminister Kartau.

Kurjad keeled räägiwad, et ta alles kooliõpilane olla, kuid näost näeb igatüks, et ta juba küllalt tudeerinud on ja ministriks tõesti kohane noorherra on.

tahtmist? Täna aga oli ta täiesti asja juures. Ja kui neiu wahetewahel „kole! kole!“ hüüdis, siis naeris ta.

„Jah, nüüd mõeldakse nende aegade peale lõbusa muigamisega, kuid sel puhul ei olnud seal küll naerust juttugi.“

Serweeriti rattu, kaks tüdrukut teenisid. Poole tunni pärast tõusti lauast üles ja mindi saali tagasi. Seal olid mängulauad juba walmis.

„Meie armas krahwinna jõuab seda waevalt ära oodata,“ ütles paruniproua naerdes. Ja siis pööras ta Maria poole. „Seal kõrwal on wäike tuba. Wiige sõjakangelane sinna ja laske omale head juttu westa; aegajalt pistan mina oma nina ka sinna. Jällenagemiseni, õnnelik noorus!“

Tõsine salanõunik arwas: „Õieti pean Teid ka nooruse hulka paigutama!“

„Siis kratsiks krahwinna Teil silmad peast välja. On mul mängu juures õlemehe osa, siis näete imet, sest muidugi toote siis walekaardid välja!“

Krahwinna segas juba kaarta. See mäng oli tõsine ja huwitaw. Kõik perekondlised asjad, ministrid ja riigisekretärid olid talle nüüd tühi puru!

Lustilikult naerdes oli Maria Uffelni käe alt kinni wõtnud. Kitsas, ühe aknaga tuba, mida punase kattega lamp tumedasti walgustas, peitis eneses kena westekoha lahedate polstertoolidega.

Uffeln wõttis noore neiu wastas istet. Lauakesel seisis wein sigarettidega.

Ta pakkus sigarettisid neiuale.

„Tänan! Aga olge head, suitsetage Teie. See meeldib mulle!“

Uffeln pani suitsu suhu, korraldas oma monoklit ja kummardas ette poole. Ta tahtis Maria Hoffmanniga proowi teha. (Järgneb.)

Poliitiline suri-muri

Põrandaalused ja põrandapealsed poliitika mehed on legalse ja mittelegalse ajakirjanduse põllul käsiwõitlusesse astunud. Et Meie Mats täieste erapooletu Mats on, kes kõigile, olgu ta must wõi punane, kui ta aga koeraks läinud, piitsa annab, siis on ta käesolewal juhtumisel täiesti erapooletu ja toob ka oma lugejatele lahingu käigust ameflikud täpipeaised teated, ilma, et ise midagi juurde lisaks. Wõitluse põhjuseks oli sotsi Asti gaasi kõne.

Esimisena algas pealetungimist „Kommunisdi“ ülemjuhataja Kingsepp ja põrutas maskeeritud batareist järgmise lõhkewa pommi sotside laagrisse:

Awalik kiri hra K. Astile.

Kodanluse poolt lugupeetud hra K. Ast!

1. juulil s. a. olete Teie heaks arwanud Eesti herasriigi asutawale kogule ette kanda wäikest osa sellest aruandest, mida ma wõlgnen sellele parteile, mille liige mul au on olla.

Järgnewad riad ei ole selleks määratud, et jaatada wõi aidata neid asju, mis Teie awaldanud olete. See on teie wabariigi nuuskurite, shandarmide ja uurijate asi. Ma ei tunne eneses tungi nende herrade „tööd“ kergendada. Ma loodan, et nad ka edaspidi saamatuteks kolumatsideks jääwad Teie kaasabist ja näpunäidetest ja sellest hoolimata, et Teie neid asutawa kogu kõnetoolilt wirgutasite „samme astuma“!

Mul on 1 awaldada js 2 küsida Järgmist:

1. Teie ütlesite: „Ma arwan, et nii naiwseid inimesi meie hulgas (s. o. ingl se ja Mannerheimi agentide hulgas! W. K.) ei leidu, kes seda usuks, et Wiktor Kingissepp, tulles ja riskeerides oma isikuga, oli kahtlemata warustatud kõigi tarwiliste direktiividega.“ („Sots.“ nr. 135).

Tunnistan, aga ei kahetse mitte: mul on tõesti „direktiiv“ (Eesti keeli: juhtnõör). See direktiiv on: oma parema äranägemise järele ja jõudumööda ühes töörahwaga kaasa tõmmata kodanluse ikke äraheitmiseks proletaarlaste

kaelast! See direktiiv on mul juba kolmeteistkümmed aastat, sest nii kaua olen ma tegew olnud endise sotsialdemokraatlike partei pahema tiwa ja nüüdse kommunistlike partei liikmena. Sellele rewolutsionilisele direktiivile olen ma truuks jäänud ja ei ole mitte kodanluse poole üle jooksnud nagu Teie.

2. Et Eesti sotsialistide rewolutsionääride partei tagakiusamist põhjendada ning selleks shandarmidele hoogu anda ja kättemaksta neile selle eest, et nad — waatamata wankumiste peale — siiski kodanluse taldu ei laku ja rahwuswahelise kontrrewolutsiooni käsikuteks pole kui Teie ja Teie partei, — selle otstarbega ütlesite Teie 1. juulil: „Meie asutawas kogus on mees, (ei näe teda küll praegu), kes ise oma käega neid kirjasid on parandanud, mida Wiktor Kingissepp kirjutanud, neid trükikotta saatnud. . .“

Ja kui siis wahele hüüti: „kes see on?“ — siis ütlesite Teie: „Töö Hääle“ tolleaegne tegelik toimetaja. Mina ei ole mitte prokuröör ei ka mitte mõne „kolmanda odtelenie“ liige (s. o. unuskur. W. K.) ja sellepärast ei hakka ma nime nimetama.“

Ka mina ei ole mitte prokuröör ja mitte nuuskur ja sellepärast ei hakka ka mina mitte nimesid nimetama, aga küsin herra K. Astil. Kui Teie kord kui „riiklist kurjategijat“ „paljastamas“ olete J. Kärnerit eeldadades, et ta minu käskirjadega (!) kokku puutunud on, siis — miks ei paljastanud Teie neid inimesi, kes minu ja teiste kommunistide isikuga kokku puutunud on?

Miks Teie ei paljastanud üht Eesti sots.-dem. partei liiget, kes enne riigikontrolöör oli ja nüüd siseminister ja asutawa kogu liige on ja tema abikaasat, kes sama kogu ja „Sotsialdemokraadi“ toimetuse liige on, et nemad selle „direktiividega“ Kingisseppale kolmel-neljal korral oma korteris lahkesti usuallust annud on, kui wabariigi nuuskurid seda Kingisseppa kõikides paikades otsisid? Ja — miks ei juurdlenud Teie as, kogu kõnetoolil, kas pole Kingissepp need hirmsad lendlehed selle abielupaari uual kirjutanud? Ja miks ei paljastanud Teie teisi Eesti d. partei liikmeid, kes selle hirmsa komp'otiga ühenduses olid ja kaasteadjad?

Ja — miks ei paljastanud Teie üht teist ministert, kes ku sotsialdemokraat on ja kes aegajalt minu parteiseltsilistele kaebamas käib, et Teie parteile selle neetud töölisteküsimuse lahendamise täiesti üle jõi käib ja meie sellepärast ei peaks tema isikule nii wäga peale käima seda enam, et temal nii kui nii juba paha enesetunne olla kui inimesel, kes pahasse seltskonda on sattunud! Tall polla aga praegu muud watikut ja peab sellepärast wiletsa ministri palgaga leppima!

Aga, paraku, ei ole ma ennast selle hädise ministriga kokku annud, sest ta on iga kahe kuu takka parteisid wahetamas, ja sellepärast ei wõi ma Teile, hra Ast, kui wabatahtlikule shandarmile tõesti rohkem — küsimusi ette panna!

Nägemiseni — wõlla all!

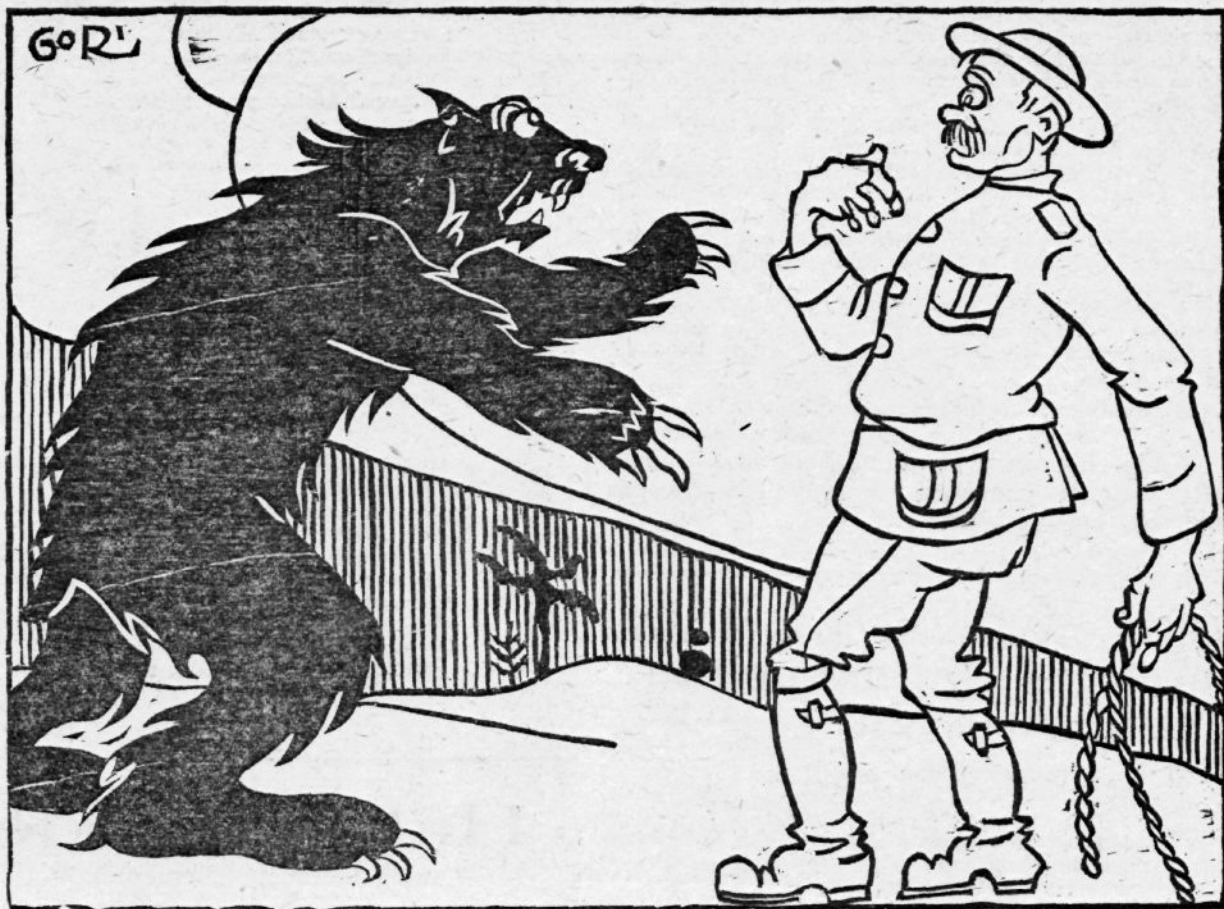
Wiktor Kingissepp.

Metsa põesa all, 4. juulil 1919.

Kui pomm lõhkes, sünnitasid killud kõikides erakondades suurt üllatust. Kuid sotsid kogusid end kohe ja wirutasid wastused, mis lõhkewate kuulide dumm-dnmmidega wäga sarnased.

Siseminister A. Oinas:

Esimese teate, et W. Kingissepp Tallinnes olewat ja „Töö Hääl“ Weeringi ja Ingweri nime all kirjutawat, sain mina ühelt sotsialistide-rewolutsionääride liidriit peale esimeste „Töö Hääle“ numbrite ilmumise teada. Mõni aeg peale selle, asutawa kogu walimiste ajal tuli ootdmatalt W. Kingisseppa poolt ettepanek minu abikaale Alma Ostrale, temale, W. Kingisseppale, wõimalust anda meiega rahutagemise asjas läbi rääkida, temal olewat nimelt ettepanek selles asjas. Et W. Kingissepp Wene nõukogude wabariigis omal ajal wastutawatel kohtadel oli ja et mina teda isiklikult kui ühte arukamat Eesti kommuna tegelast tundsin, olin kõkkusaamisega nõus, pealegi oli mul partei keskkomitee poolt wolitus rahutegemise wõimalusi selgitada, mis küsimus, lisan juure, toll ajal mitme erakonna poolt ühiselt päewakorrale oli wõetud.

Kui karu tundis, et tal jälle kindel maa jalge all, ajas ta enese kahe käpa peale püsti ja tormas Matsi kallale mõmisedes: „Nüüd wõin ma jälle rahulikult küüned su kõrisesse pigistada, kuradi kartuliwabariiklane!“ (Jutu lõpp ei ole weel trükist ilmunud.)

Ühel öhtul ilmuski W. Kingissepp isiklikult minu korterisse. Läbirääkimistel selgus, et tema ja osa siinsete kommunistisid olewat walmis rahutegemist Wenemaaga toetama. Sellekohane rahuettepanek tuleks raadio teel ajutise walitsuse poolt Wenemaa nõukogude wabariigile teatada, tema, Kingissepp, olewat nõus isiklikult rahutegemist toetama, kui selleks üle piiri lastaksse minna.

Nõukogude wabariik olewat Eestiga sõda alanud peasjalikult sellepärast, et liitlaste kallaletungimist Peterburi peale ära hoida. Kommunistid leppida rahutegemisel isegi sellega, kui nende organisatsioonid legaliseerimata jääwad jne.

Et edaspidistel läbirääkimistel selgus, et W. Kingissepa ettepanek mitte küjalt tõsiue ei olnud ja nii siinsete kommunistide, kui ka „Eesti kommuna“ poolt tarwilikku toetust ei oleks leidnud, ei läinud see küsimus omawahe- listest läbirääkimistest kaugemale. Paarikordse kokkupuutumise järele minu juures lõppes igasugune mõtetewahetus täielikult.

W. Kingisseppa wõimudele „wälja anda“, kui tema minu juure läbirääkimisele ilmus küsimuses, mille rutulist lahendamist meie kõik näha soowiksime, ei pidanud mina mitte aumehelikuks ja ei saagi pidada. See oleks prowokatsiooniline olnud.

Igateshes ei saa W. Kingissepp tõendama tulla, et mina tema „hirmsamatele“ kirjutustelu kuidagi waderiks olen olnud. Mis tema minu juures kirjutas, ei puutunud inusesse, sel arwamisel oli ka W. Kingissepp ise, vähemalt

ei teatanud ta sellest minule ega minu abikaasale midagi, ei olnud tal ju mingisugust „lahku“ oma demagoogilise poliitika wastu minu poolt oodata. Tähen- dasin talle otsekohe- sel, et mina teda Eesti riigile ja proletariaadile seda- wõrd kahjuliks meheks pear, keda mina mitte enam wälja ei tohiks lasta, waid keda mina interneerima peaks, kui see* kuidagi wõimalik oleks.

Minu korralikkust, seda, et mina oma „ulualust“ W. Kingissepale mitte prowokatsiooniliseks löksuks ei jäänud, kui tema minu juure sõja lõpetamise asjas läbi rääkima tuli, et mina tema wastu kui inimeue olin, kes mitte ainult wõlla ja pussnoaga igal tingimisel oma wastasele ei lähene, seda nüüd W. Kingissepa kombel mingisuguse kahtlase poliitilise efekti saawutamiseks ära kasutada wõib ainult enamine aumehelikkus.

Aleksander Oinas.

Tallinnas, 12. juulil.

Tõe- ja hoolekande minister A. Palwadre.

Oma kirja lõpus räägib Wiktor Kingissepp ühest ministrist-sotsiaaldemokraadist, kellel töölisteküsimuse lähendamisega tegemist on. (Sellest järeldan, et jutt minust on)

Kingissepp tõendab, et see minister 1) aegajalt tema, s. o. Kingisseppa parteiseltsilistele kaebamas käib, et töölisteküsimuse lahendamine sotsiaaldemokraatlikele tööliste parteile ülejõu käib ja ennast sellega wabandada palub; 2) et see minister iga kahe kuu takka parteisid wahetab; 3) et tema, Kingissepp, ennast selle mintstriga kokku ei ole

annud, millest välja lugeda võib, nagu oleks see minister Wiktor Kingisseppaga kokku tahtnud saada.

Kui siin Wiktor Kingissepp mind, kui töö- ja hoolekande-ministriit on mõelnud, siis teeks mina ettetoodud teadetest järgmised järeldused:

1. Esimene tõendus on ebatõde: W. Kingissepa parteiseltsilistega minul läbikäimist ei ole.

2. Teine tõendus on ebatõde: sotsiaaldemokraatlike tööliste parteisse astumiseni s. o. kewadel, kus ma ka praegu olen, ei ole ma ühegi teise partei liige olnud, ehk küll juba „kolmeteistkümmend aastat“ tagasi mind sotsiaaldemokraatlike parteisse kuuluwuse pärast kindluse karistusega trahwiti.

3. Kolmas tõendus on ebatõde: „Kuulsat“ Wiktor Kingisseppa ei ole ma kunagi näinud ja ei ole ka weel kunagi soowi awaldanud teda näha.

12. juulil, 1919.

Aupaklikult töö- ja hoolekande-minister

A. Palwadre.

Kudas lahingu edaspidine käik saab olema sellest teatame teinekord. Praegu aga arwaku igatks ise, mis ta tahab.

Eesti „õrnemasoo“ — baromeeter — mitmesugusel „ajajärgul“.

(Kuplee: Tutwal wiisil).

„Tsaari ajal“.

Mingem üles Lasnamäele
pae-murru kaldale,
waatkem Lindanisa peale, —
üle „suitsu“ tarede;
waatkem, kuidas „lõbumajas“,
„elu“ keeb täies hoos, —
tsaar need „hooned“ selleks rajas,
et „plikad“ ühes koos
— tänus laulis „õrnemasoo“ —
„Jumal keisrit kaitse sa!“

„Kerenski ajal“.

Mingem üles Tonmpea mäele,
istugem seal pingile,
sest siit waade linna peale, —
weab „närwid“ pingule!
waatkem kuidas „õrnemasoo“,
„surmapataljoni“ löid,
liinilt tulles „suure pugu“
„wahwuse“ eest palgaks töid!
— ja siis lauldi „puna palgel“ —
„Mu isamaa, mu õnn ja rõem!“

„Enamlaste ajal“.

Minnes ära kodumaalt' da,
nädal ajaks, ehk ka kuu'ks,
„kallim“ ei taht'nd lasta minna, —
rinnal nuttis „luks ja luuks“!
wandus „truudust“ — nägu waga,
suudles ime õrnaste, — — —
tagas' tulles kuulsin aga,
et läinud naiseks „tiblale“!
— ja siis lauldi waimustatult, —
„aina Internatsional!“

„Okkupatsiooni ajal“.

Mingem üles „musumäele“,
istukem seal „loubesse“,
waatkem „Wiru“ tänawale, —
üle telefoni traatide.

waatkem kuidas lõõb seal „lugu“,
„läänese“ tulnud „kultura“,
kuidas Eesti „õrnemasoo“,
tingib „Ober-Ostiga“!
— paljud laulsid pisar silmil, —
„Russish „rubla“ komm zurück!“

„Iseseiswuse ajal“.

Laskem jalga „weerenni“,
prostitutsiooni „seegisse“ —
waatkem kuidas läbi trelli,
hiilib „õitsew“ Eestike,
need on wabriigis „aineks“
mis „waalutad“ lahendab,
väljamaalastele „naoseks“ —
kõik siit „pesast“ laulatab!
— siis võib laulda rahu rinnas, —
„Kaugel'da näen kodu kaswama!“

„Tulewiku ajal“.

Mingem üles „sikapilli“,
sealt paistab linn kui pihu peal,
ajage siis silmad jõlli, —
ilma „ilma“ näete seal!
walitsemas „inglis-soni“ —
„serwa“ löödaks neegriga,
kadunud on „Eesti-moni“,
see on „õrnemasoo politika“!
— ja siis laulgem walu sunnil, —
„Oh jõuaks ju kaugel'ta j. n. e.!“

August Brawo.

Halastaja õde.

(Laulda kannuste „begleitungil“.)

Ma olen õrn, kui walge tuwi
mul rinnus halastuse kruwi.
See kruwi kohe lahti läeb,
kui silm mõnd' leitenanti näeb.
Mu süda igal ajal walwel,
ma ei suuda wastu seista palwel
kui abi waja awitan
ja „wenna“ peale halastan.
Kui Amor mõnel südames,
on haawa lõõnud wallates.
ta peale halastan siis ma
ja haaw see hakkab kosuma!
Kas olgu wäike haaw ehk suur,
peab kaduma haiguse diktatuur.
Kõik walu ühe tunniga
ma arstin halastusega!
Ei arsti rohtu pruugima
sest see neid haawu ei paranda.
Ma arstin ainult musuga
ja õrna halastusega!
On arstimine kardetaw,
kui ära kihwtitad haaw,
batsillus külge imeb end
ja siis on haige — õde, wend!
Kuid selle peale waadata
ei õde halastaja saa.
Kas mingi nii ehk mingi na
saab ikka halastama ta!

Iron Ducke.

Aukõrgendus.

Wilson (Rahuinglile): „Sõnakuuleliku teenistuse ja laitmata ülevalpidamise eest ülemuse vastu, kõrgendan sind weltweebliks ja määran eluaegse paiuki!“

Piip.

Hasse Zetterströmi järel H. J.

Ma lugesin ühest ajalehest, et nüüd jälle piipu austama peab.

Minu juhtumised piibuga on järgmised: Esimese ostsin ma ühel kewadel, kui ma maal olin. Piip oli eht Bviar tähtedega B. B. B., mida ma iialgi ära mõistatanud pole.

Mees, kes mulle piibu müüs, ütles, see

olla kõige parem piip maailmas, Siis ei võida muud teha, kui piibu 3.75 eest ära osta.

Mees andis mulle ka ühe raamatu selle üle, kuidas piibuga käsitada tuleb. Ma lugesin sealt, et Bviar-piipu esimest korda lukustatud ruumis suitsetama peab, ilma tõmbuseta nagu teises piibus. Ta peab ainult pooleti topitud olema.

See oli esimene kord, mil ma piipu tõmbasin, ja see maitses halb.

Kudas meie riigimehed

Et rahwa elu-olu kiiremini tundma õppida, mis väga tähtis on, tarvitakse autot ja pannakse kiireid ringreisusi ööl ja päeval rahwa hulgas toime.

Naisküsimus huvitab meie riigimehi väga ja nad peavad seda liikumist hoolega silmas ja püüavad endid sellega igakülgsest tutvustada.

Mina mõtlesin: „Sa pead kordama! Paljud inimesed suitsetavad piipu; see on väga suurepäraline!“

Ma põletasin oma keelt, aga suitsetasin edasi. Ma tundsin koledat valu, kui ma midagi soolast ehk kibedat sõin.

Kord tuli üks sõber, kes piibuga oskas ümber käia, ja ütles:

„Sinu piibul on üks wiga. Sul peab suulips, millel auk ülewal, olema, siis ei põleta sa enda keelt mitte.“

Ma läksin mehe juure, kes mulle piibu müüs, ja ostsin piibu ühes auguga suulipsu juure. See oli kõige parem piip maailmas, auguga suulipsu juures.

Ma suitsetasin uut piibu. Ja ma ei põletanud enda keelt enam mitte ära. Ma põletasin aga suu-lage, ja see oli niisama hädaohtlik.

„See on tubakas, mis valu teeb,“ ütles mu sõber, kes piibuga ümber oskab käia. „Sa pead tubakat ostma, mis peenikesteks ribadeks lõigatud. Seda hõõrud sa peeneks. Niisugune tubakas ei põleta mitte.“

Ma ostsin riba-tubakat. Need olid nii suured, kui kahekrooni-tükid, ainult tumedamat värwi. Ma hõõrusin nõnda ühe riba peeneks.

Tubakas pudenes mul läbi sõrmede kuni selleni, mis küünte külge jäi.

Ja ma ütlesin oma sõbrale: „Ma arwan, on kasulikum niisugust tubakat müüa, kui suitsetada.“

„Kõige parem tubakas,“ ütles mu sõber, „on kapslites. Selle juure saab ühe aparadi, millega piip täis topitakse. Siis topitakse piip nõnda täis, nagu see olema peab, ja põleb kergelt ja ühetasaselt.“

Ma ostsin kapslitubakat ühes toppimise aparatiga. Kõik sündis ülemaltähendatult, kui keegi teine sõber, kel natuke piipudest teadmisl on, lugu nägi.

„Tubli mees topib oma piipu ise,“ ütleb ta, ilma aparadi ja kapslita. See on ju niisama kole, kui walmis õmmeldud kaelaside. Ma panin silmad kinni ja wiskasin kõik aknast välja. Kui ma seda teinud olin, ütles sõber:

„Sa peaksid Calabash-piibu ostma. Siis saad sa hea suitsu ja siis on see ka ilus.“

Ma ostsin Calabash-piibu. See oli väga ilus, paistis kui lill roosa elewandiluust välja. Ma olin väga ettewaatlik, et ma teda mitte ära ei kaotaks, enne kui ma koju jõuan.

Siis hakkasin ma Calabash-piipu suitsetama. See läks väga hästi, aga ta tegi mu näole nõnda

rahwaeluga endid tutvustavad.

Töölise elu huwitab meie riigimehi kõige suuremal määral, ja nad istuvad õhtud otsa kinos, kus nad teraselt silmas peavad piltisi, mis töölise elu kirjeldavad.

Ka rahwatoitmise küsimus on nende silmis suure tähtsusega, ja et otsusele jõuda, mis sugune toit rahwale kõige parem on, analüüsirivad nad terwed päewad läbi igasuguseid toiduaineid.

halbust, et ta minu ühe suunurga parema õla juure kiskus.

Kui ma pisut suitsetanud olin, awanes uks tasa, ja minu wiie-aastane tütar astus sisse. Ta jäi ukse juure seisma ja waatles mind kaua ja mõteldes, siis ütles ta:

„Mispärast sa seal istud, tee kann suus?“

Siis jätsin ma, piipu suitsetada — —

Kõige paremat piipu nägin ma kaardi klu-bis, me mängisime neljakesi ühe laua ääres.

Minu wastus istus keegi wanem herra. See oli tõsine mees, ja wõitis. Tal rippus piip ham-maste wahel. Aga ta suitsetas külmalt, ja ta pani mõnikord piibu lauale.

See oli kena piip. Ümargune ja paks ja hästi läbi suitsetatud.

Wanem herra wõttis suuri wõitusi sisse. Kui ma 600 krooni kaotanud, tõusin ma toolilt, kumardasin ennast üle laua ja haarasin kena, pruuni piibu ära.

Wanem herra tõusis ka püsti ja küsis sar-nasel toonil, mis mitte wäga sõbralik polnud:

„Mis jaoks wõtate teie piibu ära?“

„Ma tahaks seda heameelega waadata,“ wastasin ma. „See on kena piip.“

Ma waatasin piipu. See oli tühi. Aga tu-

baka asemel oli wäike peegel piibu sees. Kui piip laual lamas, nägi wanem herra kõiki kaar-tisid, mis ta andis, peeglis.

„Lubate, mulle piipu hoida?“ küsisin ma. Wanem herra ei wastanud midagi, aga tal oli kaunis punane pea.

Ma panin piibu enese ette laua peale. Me jätkasime mängu — — — aga sealt peale wõi-sin mina!

Kahetsus.

Räägiwad kaks sõpra.

„Kas sa armastuse sisse usud?“

„Usun.“

„Oled sa kedagi hullupööra armastanud?“

„Ja kuidas weel!“

„Keda?“

„Oma naist, kui ta weel pruut oli . . . Ma armastasin nii, et pidin peaaegu ta ära sööma!“

„Jah. Aga pärast?“

„Pärast, wennas, pärast kahetsesin ma nii palju kordi, et ma seda mitte ei teinud.“ Prz.

Heategijad spekulandid.

Küll on nali! . . .

Elu wali
hāda kannab,
tunda annab
mōnelegi,
kelle regi
kindlasti
ei jookse nii,
kui nõuab seadus.
Elu headus
kaob siis ruttu.
Ainult nuttu
siis weel kuuled.
Tormi tuuled
saputawad,
raputawad,
põhjast sodi,
mustust, podi,
kandwad silma,
toowad ilma.

Mõni mees
ilma ees
oli aus,
õiges waos
Ja täitis ikka
lihtsurelikka
aukartusega.
Aga ega
torm ja maru
korda karu.
Raputawad,
saputawad
tormi tuuled.

Warsti kuuled:
aus kes olnud,
seda — polnud.

Üks polkownik,
saur sanownik,
oli ustaw.

Aga mustaw
aluspind
näitas end,
kui tõusis maru
ja rabas karu.

Nāhtawale
tõusis hale
pildike
porine.

Mees ei olnud
ega polnud
kerjus, sant

Heategija
meil Eestis ka
üks kuiwamaa kapten oli,
kes appi tuli,
kui algas sõda.
Kõik kiitsid teda,
et waata meest,
kes teiste eest
on walmis ka
wõi surema.

Kuid hāda, hāda!

Kõik oli māda.
Kui tuli tuul
sel juuli kuul
ja tõstis saba,

Siis paistis raba . . .
Heategijast
siis alles wast
sai — waat kus jant! —
Üli spekulant.

Nõnda ikka
pikka, pikka
ajad kaowad
mööda waowad.

Rahwa heaks,
et kõik teaks,
mõni mees
teiste ees
head teeb mõnu,
suuri sõnu,
aga ise
hiljukesi
wara kongib,
raha rongib.

Juhtud nõnda,
et kord mõnda
saatus tabab,
wangi rabab.
Teised aga
sest ei maga.
Mis jääb poolel,
nende hooletel
edasi
ikkagi
tehakse
julgeste.

P. L õ ke.

Leheküljed Asutawa Kogu liikme päewaraamatust.

Muuseumile wanawara korjates leidsin Mulgimaalt ühe A. K. liikme tööerakondlase päewaraamatu. Et ma hea kiwikirja ja heroglifide tundja olen, siis ei olnud mul ka päewaraamatu sisust jagu saamine iseāranis raske.

Päewaraamatu sisu oli järgmine:

Esmaspäew: Terwe koosoleku aja es saanu mitte tiba silmaluuke kinni. Nee pagana odra jahu piraskad, mis wanamoor mulle postiga järele saatis, om kõik mu sisikonna āra riku, justament, nagu see sikisteeritu rükikoja rükimust ajalehe papre: Niipea, kui mu silmaripsme kinni wajuma naksiwa, tuli mulle kohe ette, nagu oles presendi āra oma tūrmist alla roninu, mu juure tulnud ja kellaga āhwardades, mulle ōelnu, ōt mia oma töö eest mitte kopikat es saa, kui ma kõnelemise aig tuku. Mis sa teed āra? Nee āra wiikawa kõik meid tööerakoonlasi, ega anna meil kusagil rahu. Muud ei saa, kui tõsta aga kāsi ūles. Kāsi om kūnār-

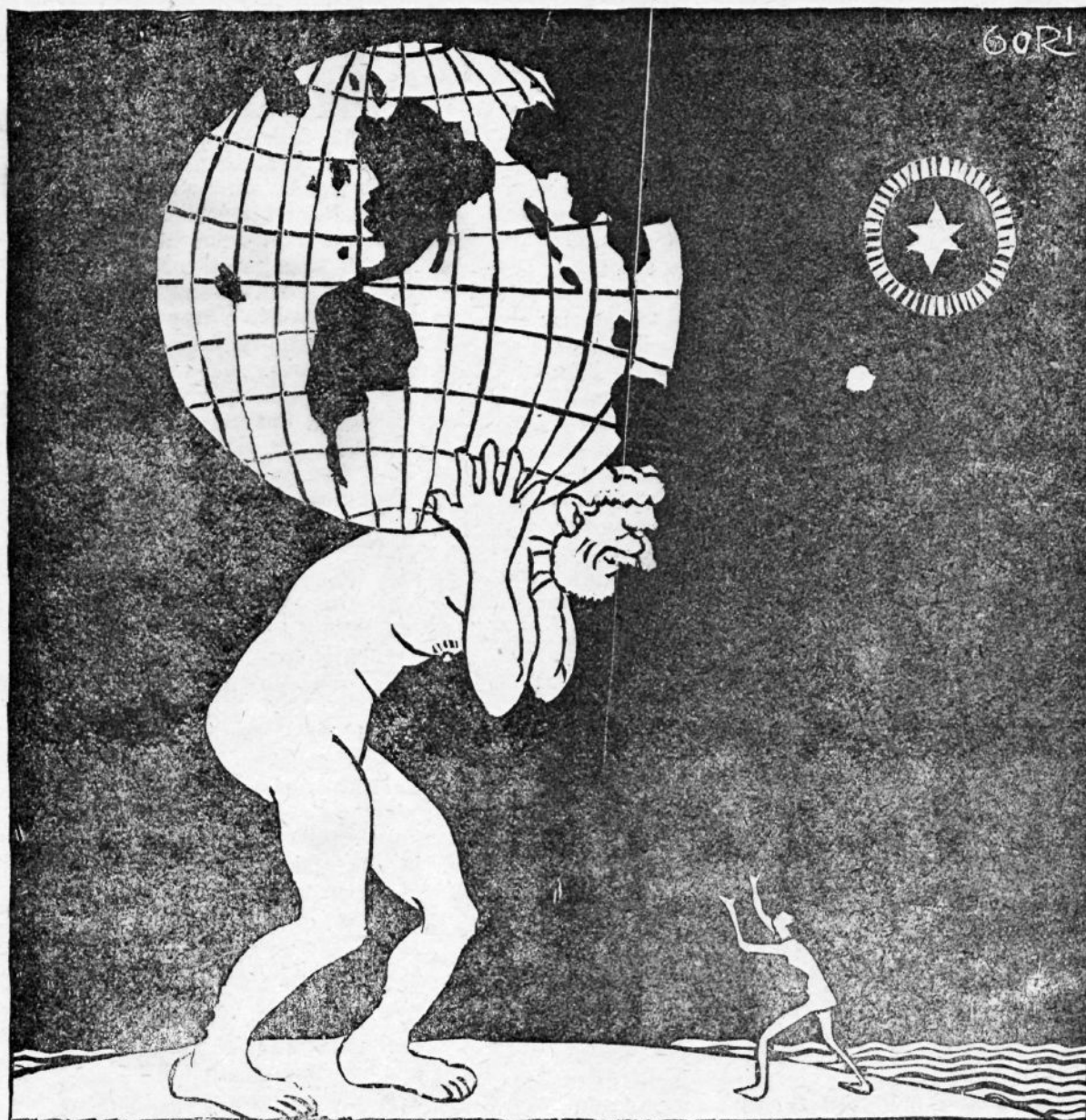
nukist prāaga niisama walus, nagu oles kümme wakamaad metsa maha rajunud. Kui seda pagana hāāletamist ei oleks, siis oleks see elu kaunis lõbus olema. Natuke aigeks wōtab küll selgroo otsa see kōba tooli peal istumine, aga noh, kui ilmad wilumaks lāhtwad, eks siis wōi kaks paari pūksa jalga kupatada ja siis es ole wigā.

Ōhtul lugesi seitunist Asutawa Kogu koosoleku kirjeldust. See om ūts arusaamata lugu. Sa kükita pāawa lābi sāl Kogus sees ja ei saa mitte jumala pōrmu millestki aru, aga neid suuri seituni rūkkijaid es ole sāl kusagil nāhā aga āra tāāwad kiik. Leidsi ka endā nime seitunist — oli selge kirjaga rūkitu: rahwasatik ja tu puudus koosolekult.

Teisipāew. Ajasi oma pāā ka liigetsi nuaga pallas, niisama kui peaministril. Nūid om meil tāitsa ūtesarmatse pāā. Ja hūwa om olla, kui sul mitte midagi pāās es ole — nii kerge ja mōnus kohe. Tāna andis mulle meie traksiummi ninamees ūhte nakatist kotti. Ja omal oli tal ka niisamasugune kaenla all. Ma

Uus Atlas.

(EXLIBRIS Koltshakile, Denikinile ja kompaniile.)

Monarhist: „Sa oled väsinud, wanamees puhka sa ja anna ma wõtan selle kera oma õladele!“

tudeerisi kotti seest ja wällast aga mis tuuga tetä, toda ma es tää. Paistab nii karnitsa suurune olema mõõdu poolest teene. Wõib olla ehk hakab walitsus oma meestele toidu moonu wälla andma. Ma ju nüüd kua „oma“ mees. Ja pääwane ports mahub tolle koti sisse ära küll. Eks roonu ameti pääl olijad pääs kõik roonu pooll süüa saama. Täna oli üits huwitaw koosolek, mis mulle hästi meeldis ja ma laksutan käsa,

nii mis tare lagises. Silmad pidid just wa harjunud kombe järele kinni wajuma, kui kuulsi äki, et üits ärra liigete palga küsimuse käsile wõttis. No küll lobas ligund hästi. Oma wiiskümmend punast papert paewas nõudis teine igale liikmele. Ega tu paha pole. Kui edimise palutska saan, ostan kohe uue piibu ja naela kalantski tubakut. Naisele osta purjuriidest kasmakad. Las siis tõised kaeda, et saatiku roua

mitte palla päkkadega ringi es pruugi lõõberdada. No mudugi, kui juba kauemb om saand töötatu ja ametikõrgendust saatü, eks siis palk tõuse kua.

Kesknädal. Naksi ette täna neid ärrasi uurma ja kaema. Peaminister om wist üits wihane miis ja nõrga silmaringiga kua, sest ta kannab neid suuri prunksneedi prillä. Aga pää om tal ikka küll, pääb ütlemä, ediminetsort. Lägib nii, et lust waadata, just kui olas üle wiksitu. See läige om tõine kord nii ere, et pane kas piip põlema. Aga paha miis ta minu wastu küll es ole olnu, üits kord tegi mulle isegi uulitsa peal trastu ja andis käpa pihku. Rahaminister paistab kua üits lõbus noorherra olema. Temä ju kua meie erakondi miis ja kogu see raha rükimine om kõik temä kään. Kui ma talle üitskord hääd juttu aia, ehk paneb palka juurde kah. Üits wäike mustaninaalusega sorts om õige äge ja tige. Küll ta priiskab ja prummeldab wahel, aga tolku es ole mingisugust. Muud kui wee pistab puldi pealt karmantsiku seest wiimase tilgani nahka. Nii lewarpusionääri om kua tige da mehe ja prassiwa wahel, nagu kalawenelase noodapüügi juures. Teise semlaki om kõik igawa ärra ja ei paku suurembat lõbu.

Neljapäew. Nee mamsli nakawad õige tihti minu poole silma wiskama. Üits om õige wigurimiis — muudku waatab ja naarab ja müksab siis tõisele külge. Siis silmitsewa mõlemba raasu aega ja nakawa laginal naerma. Küllap ma neile wist ikka meeldima olen nakanu. Aga noh, minust ikka asja ei sua — mul ju wa naisetükk kodus. Ja õigust ütelda ei meeldi mulle ka need linna rouad ja reilid mitte põrmugi. Maal ikka tõine asi. Aga kudas nii linna asja kõik, nii nee linna daame kah.

Reede. Täna tuli pääle koosolekut meie tööroodu wõi ärrakonna ninamiis minu juure ja ütles, et ma ole komisjoni walitu ja homme kellu nella aigu om komisjoni koosistumine ja mia pia ka ilmuma. No ta wõib oodata. Miul om papre taskus, kus pääl om selge sõnaga õeldu, et mia igasugusest soldangi teenistusest wabastatu olla. Ja nüüd äkiste — tule komisjoni. Ei, brat, sa wõid mobiliseeri keda sa tahad, aga mind sa ei sua! Ei tule mina kusagile komisjoni — olen sellest wabastu ja see pole minu asi.

Laupäew. Käsi om nädalasest tööst nii haige, et kirjutada enam ei wõi. Lähen sauna ja teen talle ühe külma kombrumissi — ehk tõmaab tagasi.

Päewaraamatust üle wõtnud Gori.

NB. Raamatu omanik wõib raamatu kaks nädalat enne üleilmist kuuwarjutust minu ristipoja ristitütre käest kätte saada. Seesama.

Päewasündmuste potpourri.

Kui waatad selle ilma elu, siis südames sa tunned walu, et sogases wees pütida kalu, sa ei saa — oled ise „kilu“, et kõike au ja kõike ilu pead waatama sa läbi keelu, | su walgus, hiilgus, sinu päike, see on sul Strandmanni pealäige, su wilja kaste, sinu wiim — see on sull' Oina püksirihm, su tuul on Tõnissoni haal, su lootus olgu Pooli pääl, su kuu on Poska kahwatu ja tähed Joonas, Uibopuu, Päts, Teemant, Seljamaa, Kartau . . . Ka Raamotil on see suur au. Su taewaingliks inimen' on tillukene Press-Jansen ja kuradiks on oi oh-oh, sa tead, see saksamees, herr . . . Sorokin pole sorokunn . . . A'ad lori, suhu pantaks punn . . .

* * *

Kas igawest see nõnda jääb wõi silm ka ükskord rahu näeb? Me lähme Peterburini, siis jälle tagas' piirini, toob punased meil Põhja-kaart. Noh, on küll ikka brat, mis brat. Siis lähme Riia linnani, et landeswehril hing on nii, kui juba wälja minemas, seal aga — säh. sull' pirakas — sull' silmad puistetaks täis jahu ja sunnitaks uus waherahu, et landeswehr saaks koguda, ja uuest peale tungida . . . Nii sõda päewast päewa keeb, see inglasterl suur nalja teeb . . .

* * *

Wa Wenes oli asi nii, kui sõda wiidi lõpuni, siis uurimised algasid, sest kroonu wara raiskasid nii üks kui teine general, kes olid pukis sõja a'al. Meil sõja lõpu ei teata ja sellepärast wiwita ei wõi me nende meestega, kel jultuwust on raisata, mis kogutud on waewaga ja toodud kaugelt laewaga, me nemad kohtu tirime ja nendelt järel pärime, mis kallim neil, kas Eestimaa wõi Vaterland wõi Wenemaa . . . Ei meeldind neile waba maa, wõib Naissarde neid wiia ka . . .

* * *

Karu tänu.

(Judenitshi ja Rodsjänko Narwatagune muinasjutt.)

Must Wene karu oli üks kord punanahkade valmistatud hundiauku kukkunud. Küll rabeles karu ja püüdis välja ronida, kuid asjata. Surm oli silma ees. Seal tuli Eesti Mats, võttis kõik oma jõu kokku ja tal läks wiimaks korda poolsurnud karu august välja tirida.

Eks seni linna pirukas
meil ikka ikka isutas,
nüüd aga Tal'nas, waat', kus pats,
me linnapirukas — ersats,
mis tehtud ainult paberist,
ei isuta see kedagist.
Seepärast ajalehti loed, —
ei aita talad ega toed,
ei aita walimise kast,
ei Joonas, Bleimann ega Ast.
Ja raekoda nüüdsel a'al
on nagu mõni turnisaal,
kus wolinikud hüppawad,
ja wehiwad, ja kukuwad . . .
Neil paljudel ju wäsind suu,
nii mitmel murtud kaelaluu . . .
Tõest parem oleks uppuda,
kui ikka läbi kukkuda . . .

Koltshak kord wahel kolki saab,
kord jälle nina püsti a'ab
ja nuusutab, kus pool aroom,
mis ninna ajab tall' Goldströöm.
Ta teab, seal „Pribaltiski Krai“,
mis on tal kaotatud rai,
ta tahab seda tagasi,
kas sedasi wõi teisiti,
Kes teab, waat', weel Koltshakiga
ka saame kord me hakkida . . .

Kiwilombi Ints.

Mõned õpetused ujujatele.

(Wõiwad ka lugeda armumeres suplejad).

Palawus on niisugune masurka, mida inemene kaua wäljakannatada ei suuda. Kui palawus mingisugust elementi kaua okupeerib, sulab see element lõpuks ära. See on kindel tõsiasi. Meie hallide parunite armastus Eesti riigi, rahwawäe ja üleüldse eesti asja wastu oli nii palaw, et seda ükski kraadiklaas, aktsiisi ametnik ega ämmamoor kindlaks määrata ei suutnud. Kuid, et seda palawust ka ükski jahutada ei püüdnud, sulas halliparuni süda ära ja nüüd on tal südame asemel kamalu täis tuhka. Sotside armastus proletaride wastu oli nii palaw, et neid wahetpidamata igast küljest kõrwetas, kuid jahutust ei olnud ja see hea asi sulas kokku. Mats peksis Landeswehri nii palawalt, et see ära sulas, ainult märga westi seljatagust järele jättes.

Et palawus kahju ei teeks peab seda jahutama. Jahutamise abinõusi on palju. Tähtsamad ninad, portfelliidega ja ilma, kellele palawus peasjalikult keelepaelte peale mõjub, jahutawad endid schampanjeriga ja muude werd keemapanewate ja janu jahutawate arstirohtudega. Lastehoidjad jahutawad oma palawat armastust, wäiksete mudilaste wastu, suhkru, riisi ja kakao kompotiga. Sõdurite palawat armastust „krihwlibataljonistide“ ja „tindilakujate“ wastu jahutakse sellega, et neid palju jalu lastakse warwast wisata.

Toidumuretsejad jahutawad oma palawat warguse himu jahuga. Tööliste palawat tööhimu jahutakse sellega, et neile palgatariifidest kompressid rahapunga peale pannakse ja wahel ka walitsuse kulul linnast wälja „rohelisse“ sõidutakse. Mina jahutan oma palawat armastust suurte härrade ja prouade wastu suplemisega. Suplemine, kui see Kadrioru rannas sünnib, annab sulle küll mingisuguse ilme, et sa selle likvideerimiseks nelja nädalist saunaskäimist pead toime panema, kuid ta karastab ja jahutab sind siiski ka wäga mõnusal moel. Et aga ujumine mitte niisama lihtne ei ole, nagu palawa pudru söömine ilma lusikata ehk peaministri särgi pesimine, siis tahan ma, sellest asjast huwitust tundjatele, mõned sirge sõrme näpunäited teha. Selle eest ma mingit banderolli maksu lei nõua, waid teen niisama ladna mehe poolest. Ka on mul ujumise kunstis head teadmised, sest mu onu oli ükskord Wigala laadal ühe mehe käest piibu peale tuld wõtnud, ja see mees oli niisuguse näoga ninast suitsu wälja puhunud, nagu oleks ta Moosesega seltsis ringreisu Punasest merest läbi teinud, ja mu wa õnnis ühekõrwaga tädi oli omal ajal Hiina kuninga juures kammerujuja.

Nii siis — pahemale kaarde hoida! rind wälja, kõht tagasi!... joondul!... wait! .. härrad ohwitserid! ma alan.

Kui teii palawus niiwõrd suureks on paisunud, et särk seljas aurab, nagu wallawanemal

passile nime alla kirjutades, siis ostke „Wõitlus“ ja minge supelusmajasse. Et palawa nahaga hädaohtlik wette minna on, (te wõite wee keewaks ajada ja kõik miinimunad ära kõrwetada ehk plahwatama panna), siis wõite seni, kuni keha kest ära taheneb „damkat“ mängida. „Damka“ lauaks wõite „Wõitlust“ tarwitada, sest see leht põeb plekilist haigust, (haigust kannab wäike batsillus tsensorioum edesi) ja on harilikult niisama musta-walge lapiline, nagu „damka“ laud.

Kui teie kõhu kooruke krõbedaks on kuiwanud, ronige wette. Riided wõite ükskõik kuhu jätta, sest kui te tagasi tulete, on nad nii kui nii kadunud ja te wõite ennast trööstida järelejäetud sedelikesega:

„Täna teid lahkesti kingitud ülikonna eest. Riie ei ole just suurem asi ja kapsong ei ole ka modärn, kuid praegust aega ja olusi silmas pidades, käib küll.

Terwitage oma tuttawaid ja sugulasi.

Tuhat musu!

Elukutseline rekwireerija, sekwestreerija ja natsionaliseerija

Kustas Korjaja.

Diplome d'hoecure Lenini ja Trotzki poolt.“

Ujumise juures peate peasjalikult seda silmas pidama, et ennast märjaks ei tee. Sellepärast tuleb wesi enne kuiwatuspaberiga ära kuiwatada. Kui wesi ära kuiwatud, siis pühkige ta laineharjaga üle, tõmmake omale wahukroon pähe, määrige pakatanud ja niisugused kohad, mis läbi jooksewad kinni ja hüpake sisse. Kuid te peate selle peale tähelepanekud juhtima, et te mereheina ära ei talla, sest heinamaade peal käimine ja ujumine on kõwasti keelatud.

Ka mere sigu ei maksa tapma hakata, sest need sead on palju tigidamad, kui pealinna sead. Küll wõite aga mõne tatitõbelise merehobuse ära rekwireerida ja mööda weewälja kihutada. Näkiplikaga laine wao wahel magada ma ei soowita, sest merehaldjas wõib seda näha ja siis peksab ta teil sabaga ninaaluse haljaks. Ka kaladest hoidke endid eemale, iseäranis kiludest, mis karpides ujuwad. Suitsetatud angerjatega wõite juttu ajada, kuid olge seal juures wait kui kala. Wiidikad jätke aga täiesti rahule. Nendega head asja wälja ei tule. Mull oli kord üks sõber Ants Wiidikas ja see kuradi härra muretsetes mu naisele neli last ja löi mu kõwa kübarast auga läbi — eto ne krasiiwa. Niisama ei maksa latikatega liiga kolada. See on küll palwewend teiste kalade hulgas, kuid kui sulle ikka latika ära läkitab, hakad külili ujuma, nagu joobnud taewaliitlane. Lõhe kaladega ärge poliitikast juttu ajage, sest see loom lõhub teid kohe mitmesse osakonda.

Ujumine on, ühesõnaga ütelda, niisama-sugune astronomia, kui kadakaliitlase jutuajamine paruniga — tuleb kõrwadega kiiresti liigu-

tada ja saba liputada. Kui teil saba ehk ei ole, siis paenutage selgroog kõweraks, nagu pilliroog.

Kui naisterahwaid lähedal on, siis tõm-
make kähku wesipüks jalga, sest muidu tuleb
torm ja te wõite marutõppe jääda.

Ka peab seda silmas pidama, et te wee-
pinda omale mõnda pehmesse kohta sisse ei aja...

Olgu merele ei maksa wälja ujuda, sest
seal on palju hulguseid ja need winnawad teile
purjud peale ja lööwad näo kiilu kõweraks, mis
aga suuremad löbu ei paku.

Kui te tolliametniku näete, siis wisake kohe
ankur sisse, selle peale waatamata, kas seal ank-
rus on piiritus ehk Soome puskar, — need
mehed ei usu teid mitte tolli ja nõuawad kohe
tollu raha, ehk te küll sülla pikune olete. Seg-
sesse wette ärge minge, sest seal wõite kergesti
noota langeda.

Piirita.

Kui on sull mure piirita
Siis üles otsi Piirita
Seal rõõmu, löbu maitseda
Wõid sina ilma piirita.
Ei piiri pole iiales
Seal mitte mingis asjades.
Seal kõik on ilma piirita,
Seepärast ta ka — Piirita!
Seal poisijõmma näed sa
„Kultuura“ kel on piirita —
kui juhtud käima plikaga
saad pähe kaika pikaga!
Seal ujujaid wõid näha sa,
kel rumal julgus piirita —
nad Adama kostümides
seal ujuwad ka põõsa sees!
Ja plika armastus seal ka
on ilma mingi piirita —
ta sõuab paljalt süsta sees
ja muigab ligi kutsudes!
Ja kwassinaiste „kwass“ see ka
su peale mõjub „piirita“
ja „piiritistiks“ teeb su ta,
et piirid kõik sul piirita!

Iron Ducke.

Telegramm Landeswehrile.

Landeswehr kogub oma jõudusi, et uuesti peale
tungima hakata.

Fritsul alles pea märg
ja püksides ka hirmu järg.
Ta ei armasta küll seda janti,
tahaks minna parem „waterlanti“,
kuid parunil on meeles mõisad,
ta pöörab umber Fritsu aisad.
Frits wärisedes wastu punnib,
Kuid parun meelitades sunnib
ja lubab anda maad ja metsa
ja rikkust, et ei ole otsa.
Ja Frits siis püssi jälle wõtab
ja paruni eest surma tõttab.
O, Frits, ei ole me barbarid,
kuid lõhume su samowarid,
kui tuled ja me wabas' kaela
tahad kinnitada orja paela.
O, Frits, kas unund sul need hoobid,
need kaotatud were toobid?
Kas parenend on kõik su haawad?
Kui nii, siis uuest löödud saawad!
O, tule Frits! O, tule, tule!
Ei wiisakuseta me ole.
Me mõistame ka kostitada
ja hästi „ober-ostitada“.
Kuid palju siiski me ei luba,
üht ainust — wärsket t i n a u b a.

Gori.

Sõja hirmu kuuldes . . .

Sõja hirmu kuuldes,
ja iga uue ohwri juures,
mul pole kahju sõbrast, naisest,
mul pole kahju kangelasest!
Oh häda! trööstib ennast naine,
ja sõber sõpra unustab,
kuid kuskil on üks hing, üks waene,
ta seda ikka mäletab.
Ja keset silmakirja — walu,
ja keset tühjust, ebasust,
ma ühte olen saanud aru:
neid pisaraid mis südamest!
Need waese ema pisarad!
Tal' pole lapsed unustud,
kes kaitses kallist isamaad
on sõjas langenud!

N.kitini järele wabalt: Ulli Lepaoks.

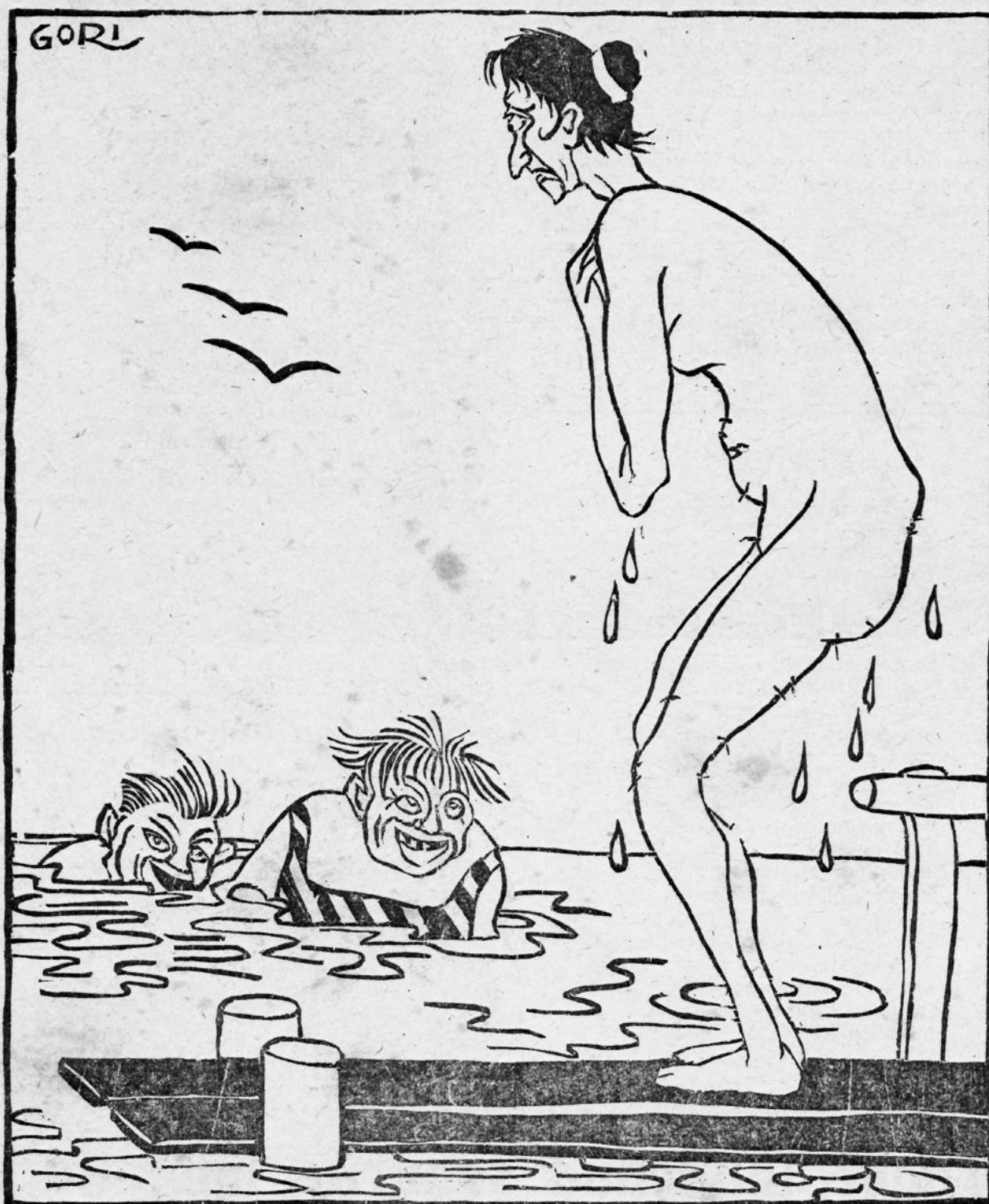
Tooge langenud sõdurite näopiltä

„Teaduse“ kirjastusele Harju ja Rüütli uulitsa nurgal 46/15, awaldamiseks.

Langenud kangelaste pildid ilmuwad esiteks rahwa ajakirjas „Meie Matsis“ ja pärast
„Eesti wabadusefõja mälestuse albumis.“

===== Tehke kauakestwaks oma langenud sugulaste ja futwate mälestus. =====

Wanawarakorjajad Pirital.

„Kuidas te, häbematud poisijõmsikad, julgete naisterahwale nii lähedale tulla! . .
 „Austatud preili, meid huwitab see väga — me oleme wanawarakorjajad!“

Järgmine „Meie Mats“, nr. 23 ilmub laupäeval 26. juulil.